

SZENTIRMAI MÁRIA

Erdei részlet

Valahogy át kellett kelniünk a patakon.
Egy keresztbe tett vékony fán egyensúlyoztunk,
s megszedültünk a medvehagyma
hegyoldalt beborító illatától.
Meztelenre kellene vetkőzni,
hogy minél nagyobb felületen vihessem magammal
az ember nélküli madárcsendet,
az avar állatkáinak apró nesztét,
a kövekre tapadt moha bársonyöldjét.
Erősen figyelek rád,
keresem tizparancsolatod,
hogy megőrizhessem magam,
mert hamis isteneket imádtam.

Szalkai Károly: Elmélkedés a perspektíváról